

Konunga-dottern i Tornet

Det var en gång en konung och en drottning, som lefde mycket väl tillsammans. De åtte en enda dotter, den vänaste man kunde se för sina ögon; också höllo de henne kär öfver allt annat. Men när det lidit en tid, fick drottningen sin hel-sot, och kände att hon skulle dö. Hon lät så kalla till sig sin gemål, konungen, och sade: »jag känner att min tid är all,[291] och hafven stor tack för hvar dag vi lefvat tillsammans. Likväl sörjer jag icke för mig, att vi skola skiljas; ty jag vet att J hållit mig kär, och att jag aldrig skall gå ur edert sinne. Icke heller sörjer jag för eder; ty när jag är död, skolen J fästa en annan gemål, och så blir edert hjerta gladt igen. Men allrarest sörjer jag för vår lilla dotter, att hon skall bli så frånfallen och ensam i verlden. Lofven mig fördenskull, att J tagen väl vård om henne, så att hon slipper lida spott af andra, eller gråta att hennes rätta moder är död.» Ja, detta lofvade konungen, som man det kan vänta, och så dog drottningen, lemnande ett godt eftertal af både höga och låga. Men konungen sörjde mycket öfver hennes död, och ville icke låta trösta sig.

Det stod så en lång tid bortåt, och allt var konungen lika bedröfvad som tillföre. Då begynte hans män att samrådas huru deras herre skulle åter blifva glad igen, och tycktes dem rådligt, att han borde se sig om efter en ny drottning. Detta var konungen mycket emot, ty han önskade hellre lefva ogift i all sin dag; likväl lät han omsider öfvertala sig att göra efter deras begäran. Han drog så bort i främmande land, och fäste sig en ny drottning, och förde henne hem till sitt rike. Men den nya drottningen var i allt olik hans förra gemål, ty hon var både elak och afundsam, och hade ett hjerta hårdare än en sten; dertill var hon trollkunnig, och öfvade många onda ting. Häraf skedde, att konungen icke fick någon trefnad i hemmet, utan tänkte ofta med sorg på fordna dagar, huru annorlunda det då var. Men ännu värre gick det hans dotter,

den unga prinsessan. Hon rönte aldrig någon hulldhet hvarken af sin styfmoder eller sina styfsysstrar – ty drottningen hade ock varit gift –; utan första tid konungen icke var tillstädes, gjorde de henne all den harm och orätt de någonsin kunde. Så stod det i flera år, och prinsessan växte upp till den fagraste mö som någon visste att säga om. Men ju längre det led och ju fägre hon växte, desto sämre blef hon hållen.

Det hände sig om våren, att konungen en dag gick att lustvandra på sjö-stranden. Som han nu såg huru böljorna[292] lekte, och skeppen gingo land och land emellan, rann det honom i sinnet, att han ville fara i ledning, medan han kunde skingra sin sorg. Han lät derföre skjuta sina snäckor ifrån land, skar budkaflar öfver allt sitt rike, och bjöd ut hvar man som kunde bära vapen. När så allt var redo, gjorde han sig betänkt huru han skulle sörja för sin unga dotter, medan han sjelf var borta. Till den ändan lät han bygga ett fast torn uti skogen, förde dit prinsessan med hennes tärna och hennes små-svenner, och sade att de skulle blifva der, tills han kom hem igen. Derefter hissade han segel under förgyllande rå, och drog ut på härtåg långt i främmande land. Men detta var just hvad den elaka drottningen länge hade väntat. Ty icke så snart såg hon konungens vimplar fara öfver sjön, som hon öfvade sina onda konster, och förtrollade konunga-dottern med folk och allt, så att tornet blef till en usel jord-koja, prinsessan sjelf till en liten råtta, hennes tjenare till andra små råttor, och tjenste-mön förvandlades till en kråka, som kraxade och skriade i luften. Derefter begynte styfmodern och hennes döttrar ett lustigt lefverne på kungs-gården, och styrde och ställde med riket såsom dem godt syntes. Men den lilla råttan satt ensam och öfvergifven i sin jord-koja, och konungen, hennes fader, visste ingenting af hvad henne vederfarits, utan drog vida öfver saltan sjö, och hvart han kom vann han alltid seger.

Sagan vänder nu till ett annat konunga-rike. Der rådde en konung öfver, som hade tre söner. När prinsarne kommit något

till ålders, lät konungen en dag kalla dem inför sig, och sade: »jag börjar blifva gammal, och kan väl märka att min tid icke blir lång; ty 'grå hår äro dödens blomster.' Dragen derföre bort och söken eder giftermål, att jag må se eder försörjda innan jag dör.» Ja, detta likade de två äldste konunga-sönerna öfvermåttan väl, ty begge voro de raska och hurtiga ungersvenner; deremot var den yngste prinsen alltid blyg och försagd, så att han svarade ingenting. Bröderna begynte nu spörja sin fader åt, hvar de helst borde se sig om efter kärestor. »Jo,» svarade konungen, »här hafven I hvar sitt gull-äple. Kasten dem framför eder, och hvar de stadna der skolen I söka er lycka.» Så samtaladt togo prinsarne orlof, och lagade sig till med vapen och gångare, och drogo bort ifrån kungs-gården. Men allt gäckades de två äldste prinsarne med sin yngre bror för hans försagdhet, och undrade likt och olikt, hvar i verlden en sådan som han skulle få sig någon käresta.

När nu bröderna kommit på väg, kastade hvar sitt gull-äple, och äplena till att löpa före, som prinsarne redo efter. Men under tiden ville det icke bli slut på de äldste konungasönernas gabberi, utan allt drefvo de gäck med sin yngre bror, så han visste sig ingen råd för deras elakhet. Han blef derföre rätt glad, när hans gull-äple plötsligt hoppade af vägen och begynte rulla in åt vilda skogen. Häröfver gäckades bröderna ännu mera, och sporde, hvad fager brud han tänkte finna bland furu-buskarne. Men prinsen aktade icke mera om deras skämt, utan red öfver stock och sten, allt som hans gull-äple visade vägen. Bröderna foro så åt hvar sin led, och de äldste prinsarne kommo snart till kungs-gården, hvarest den elaka styfmodern bodde. Der friade de till hennes döttrar, och fingo ja, och fäste dem till sina kärestor. Men den lille minste prinsen red genom skog och mark, så länge dager var ljus på himmelen, och när qvällen kom, att sol gick ned, hade han ännu ej funnit hvarken gård eller herberge.

Som han nu hade färdats både länge och väl, och det redan var

serla på aftonen, märkte han ett litet ljus som tindrade fram emellan träden. Genast red han ditåt, och rätt som det var stadnade hans gull-äple vid en liten, liten jord-koja. Detta tycktes prinsen vara mycket annorlunda än han hade väntat; men, såsom han var trött af resan, besinnade han sig icke länge, utan band sin häst vid ett träd, öppnade dörren, och steg in. Vid han nu trädde fram i stugan fick han se en underlig lek; ty der fanns icke någon människa, hvarken träl eller bonde, men längst fram i högbänken satt en liten fager råtta, och såg så innerligt god och beskedlig ut. Bakom hennes stol gick en kråka, som bredde ut fjädrarne och ville just vara litet högfärdig; men på golfvat sprungo en hop små, små möss af och an, och hade så brådt om, så brådt om, och pysslade och sysslade med sina göromål, allt som deras matmoder nyrnade åt dem. Konunga-sonen visste i början icke hvad han skulle tänka om allt detta; utan stod en lång stund och bara såg sig omkring; men den lilla råttan neg honom med blida ögon, helsade honom välkommen, och sporde efter hans ärende. »Jo,» sade prinsen, »min fader har skickat mig ut för att fria, och mitt gull-äple har stadnat vid denna jord-koja, ehuru olikt det synes att jag här finner mig någon brud.» 'Åh,' sade råttan, 'var inte bekymrad för det, du; ty ditt ärende är till mig och icke till någon annan. Stig nu fram, fager ungersvenn! Det är redan länge jag har väntat dig.' Dermed lät hon breda ett hyende öfver bänken, bjöd prinsen taga plats vid sin sida, och undfick honom både vänligt och kärligt. Men nu skall man tro de små råttorna fingo något att beställa. Somliga tände upp ljus, så att jord-stugan glimmade som den präktigaste konunga-sal, andra blandade mjöd och vin, och framsatte ypperlig mat, så prinsen hade aldrig blifvit så undfägnad, andra åter sprungo bort och hemtade foder åt hans häst, både elfve-gräs och jungfru-halm och andra fagra blommor som vexe om sommar-tid; men af allt ihop var det ingenting som behagade prinsen så mycket som den lilla råttan; ty hon var både täck och fager, ändock att hon inte var annat än ett litet djur. Dertill var hon så hjertans god och vänlig, så han hade aldrig tänkt att det kunde finnas en sådan liten huld

varelse i hela verlden.

Vi låta nu konunga-sonen sitta der och äta och dricka och må väl, och vilja i stället se hvad den lilla råttan tog sig före. Hon kallade sin tjenste-mö, gaf henne noga besked om allting, och sade att hon skulle fara öfver skogen bort till drottningens döttrar. Ja, kråkan var genast färdig, bredde ut vingarne, och flög åstad. Som hon nu kom in i kungs-gården, frågade prinsessorna hvad hon hade för ärende. »Jo,» svarade kråkan, »min matmoder, den lilla råttan, låter helsa så mycket, att hon fått en konunga-son till friare. Hon beder fördenskull att J skicken henne litet groft hafre-bröd med spicke-sill, emedan hon gerna vill undfägna honom med något serdeles, och konunga-barn äro så vanda vid kräslig mat, att slik en kost[295] månne synas dem mycket förträfflig. Dertill beder hon ock om en knippa långhalm åt hans häst, emedan kungs-hästar äro trötta vid att aldrig få annat än hö och hafra.» Straxt var afundsjukan framme, och prinsessorna svarade helt oförtänkt: »helsa du henne som skickat dig, att hon må vända sig till hvem hon vill, men inte är det värddt hon vänder sig till oss; för vi ha sjelfva fått friare, och kunna väl också ha lust att fägna dem med någonting riktigt rart.» Kråkan vände nu hem med sådant besked, och flög tillbaka öfver skogen till den lilla jord-kojan. Men när råttan fick höra hvad svar hon fått, log hon i sitt sinne, och gladdes att hennes list hade så väl lyckats. Hon lät nu bära fram både mjöd och vin, och undfägnade prinsen på det allra kostligaste, så han hade aldrig haft det så godt. Men hvem som rosade gästa-budet, inte var det prinsens bröder uppe i kungs-gården; ty de fingo hålla till godo med hafre-bröd och spicke-sill, så de hade aldrig lefvat vid så mager kost i all deras tid.

När så tre dagar voro förlidna, tog prinsen farväl af sin lilla käresta, sadlade sin gångare, och gaf sig på väg att möta sina bröder. Som de nu träffades, hade de två äldste konunga-sönerna mycket att förtälja om sina fästemörs fägring och andra egenskaper, ehuru man eljest föga kunde märka,

hvarken på prinsarne eller deras hästar, att de kommo ur ett friare-gille. Men den yngste prinsen sade ingenting, utan teg; och bröderna redo så tillsammans framåt kungs-gården. Vid de nu kommo farande genom borga-grinden, var der samlad en stor hop folk, och alla undrade öfver de äldste prinsarne, att de redo på så magra hästar och sågo så svultna ut, medan den yngste prinsen var både frisk och frodig, och hans gångare dansade under honom att det var en lust till att se. Men de skulle nog inte ha undrat så mycket, om de fått veta, hvad ingen visste, att de två äldste konunga-sönerna i tre hela dagar aldrig fått annan kost än bara hafre-bröd med spicke-sill.

Det led så någon tid bortåt, och konungen lät en dag åter kalla prinsarne inför sig. När de kommo, sade han: »jag har hört mycket ordas om edra kärestors rikedom och skönhet, och kan jag visst icke tro annat än att allting är såsom J sägen. Likväl lyster mig gerna veta, om de äfven äro snälla i sina händer. Dragen derföre bort och bedjen dem sticka hvar sitt sadel-täcke, att jag så må döma om deras slöjd.» Detta likade de begge äldste prinsarne öfvermåttan väl; ty ingendera tviflade, att ju hans fästemo skulle sömma det yppersta täcket. Men annat var det med den yngste prinsen; han blef illa till mods, ty det rann honom i hugen, huru omöjligt det vore för hans lilla råtta att sömma något sadel-täcke. Han sade derföre ingenting, utan teg. Häraf togo bröderna sig anledning att åter gäckas med honom, och mente att det nu skulle visa sig hvad käresta han funnit ibland gran-topparne: säkert vore det ett torpare-barn och ingen förnäm jungfru; hennes slöjd mände ock blifva såsom hon sjelf var till.

De tre konunga-sönerna togo nu åter orlof af sin fader, lagade sig till med vapen och präktig utrustning, och drogo bort ifrån kungs-gården. När de så kommit på väg, kastade de hvar sitt gull-äple, och äplena till att löpa, allt som prinsarne redo efter. Men under tiden ville det aldrig blifva slut på de två äldste brödernas gäckeri, utan den yngste prinsen var just

glad, när hans gull-äple hoppade af inåt skogen; der kunde han åtminstone vara i fred för deras spe-ord. Prinsarne drogo så åt hvar sin led, liksom förra gången, och de begge äldste kommo snart till gården hvarest den elaka styfmodern bodde med sina döttrar. Der stannade de, framburo sin faders ärende, och undfägnades som prinsessorna mente bäst, med hafre-kakor och spicke-sill. Men den yngste prinsen red genom skog och mark, så länge dager lyste på himmelen, ända till dess han fick se hvar det lilla ljuset tindrade emellan träden. Då steg han af, band sin häst vid en gren, och fann jord-kojan, der han hade sin käresta, den lilla råttan.

Vid han nu öppnade dörren och trädde in, skall man tro der blef en glädje, så det stod högt i tak. Den lilla råttan steg genast upp ifrån sitt högsäte, helsade honom välkommen med många kärliga ord, lät breda hyende på bänken, och bjöd prinsen taga plats vid sin sida. Likaledes ock de små mössen, der de sprungo af och an på golfvet; somliga tände upp ljus, så det lyste i hvar vrå, andra blandade mjöd och[297] vin i präktiga käril, och åter andra dukade bordet med kostlig mat, så att ingen konung kunde ha det bättre. Icke heller glömde man prinsens gångare; utan mössen buro dit både elfve-gräs och jungfru-halm, och andra fagra örter som vexa om sommaren; och sjelfva kråkan, som eljest alltid såg så högfärdig ut, nickade med sin grå hätta, och vippade på stjerten, och var så innerligt beställsam, bara för att allting skulle vara prinsen i lag. När så konunga-sonen hade ätit och druckit, satte han sig hos sin lilla käresta, och begynte glamma om både ett och annat, och förtäljde tillika om sin faders ärende och begäran. Straxt lät råttan bära fram den allra nättaste lilla sy-båge; öfver bågen spändes en duk af finaste silke, och sedan hon till att sömma, så att den lilla guld-nålen alldeles flög emellan hennes små, små händer. Det dröjde så inte mycket länge, förrän hon hade stickat ett sadel-tyg, hvars like ingen har sett hvarken förr eller sedan. Derpå voro utsydde både rosor och liljor och alla slags fagra blader, och det med sådan konst, att det såg ut alldeles som när de äro lefvande

och vexe i det gröna; men hvart endaste litet blad var stickadt af silke, och blommorna voro af skärt gull. När nu sadel-täcket var färdigt, gaf hon det åt prinsen, och bad honom föra det hem till sin fader, med helsningar ifrån sin käresta. Ja, prinsen tackade för gåfvan, såsom den väl det kunde vara värd, och tycktes honom att det var ett riktigt underverk, så fager var den. Men hvar en gång han såg på bladen och blommorna, tänkte han vid sig sjelf, att man väl kunde få leta verlden om, utan att finna en mö som visste så bruka sina små fingrar som den lilla råttan.

Vi låta nu konunga-sonen sitta der och äta och dricka och må väl, och vilja i stället se hvad hans käresta tog sig före. Hon kallade genast sin tjenste-mö, gaf henne noga undervisning om allting, och bad henne fara öfver skogen med bud till kungs-gården. Ja, kråkan var straxt färdig, bredde ut vingarne, och flög åstad. Som hon nu kom in till drottningens döttrar, frågade prinsessorna hvad hon ville, efter som det var så serla på aftonen. »Jo,» sade kråkan, »min matmoder låter helsa så mycket; hon har fått besök af sin fästeman, och har lofvat sticka honom ett sadel-täcke. Derföre beder hon, att J viljen skicka henne några brokiga lappar och andra trasor, emedan konunga-barn äro så vanda vid gull-stickade täcken, att slikt ett sadel-tyg måste synas dem mycket nymärligt.» Straxt var afunden åter framme, och prinsessorna svarade med stor harm: »helsa du vår syster, att vi behöfva våra brokiga lappar sjelfva; ty vi skola också sömma sadel-täcken åt våra fästemen, och kunna väl äfven ha lust att fägna dem med någonting rikligt rart.» Kråkan vände nu hem med sådan besked, och kom till jord-kojan, och förtäljde sin matmoder hvad svar hon hade fått. Men den lilla råttan log, att hennes styf-systrar lupit i snaran, och tyckte sig väl kunna märka på deras svar, att hennes käraste ej skulle bli den som fick det sämsta sadel-täcket.

Det gick så tre hela dagar, och allt satt den yngste prinsen i den lilla jord-kojan, och åt och drack och mådde som perla i

gull, medan hans begge bröder uppe i kungs-gården fingo nöja sig med hafre-kakor ock spicke-sill, och deras gångare fingo icke annat till lifs än torra halmen. När nu fjerde dagen kom, togo prinsarne hvar på sitt håll farväl af sina fästämör, och gåfvo sig på väg emot hemmet. Vid de så åter möttes i vägskälet, märktes en stor olikhet dem emellan; ty den yngste prinsen var ännu frodigare än förut, hans gångare dansade under honom, och hans sadel-täcke glimmade som en sol: deremot redo hans begge bröder på utsvultna ök, och voro så hungriga, att de knappast orkade sitta qvar i sadeln; men deras täcken voro sömmade af brokiga band och gamla lappar, så det var både ynck och löje att skåda. De äldste prinsarne hade nu tappat något af sin storlåtighet, ehuru de ännu icke kunde låta bli att tala om sina kärestors myckna rikedom och andra förträffligheter. Men värre gick det när de kommo hem. Då hade konungen och mycket folk stadnat vid borga-grinden, för att spörja om deras färd, och till att se hvad präktiga sadeltäcken de skulle föra med sig. När nu prinsarne kommo ridande, och alla fingo se hvad skillnad det var i deras utstyrel, kan man väl tro att de äldste bröderna inte vunno mycken berömmelse af sin resa. Men alla prisade den yngste konungasonen, och dömde med en munn, att om hans brud lika mycket öfverträffade de andra i fägring, som hon var före dem i handa-slöjd, så borde han med rätta kallas ett lyckones barn. Så slöts prinsarnes friarefärd för den gången.

Det led nu åter en tid bortåt, och konungen lät än en gång kalla sina tre söner inför sig. När de kommo, sade han: »jag har hört mycket förtäljas om edra fästämörs rikedom och andra egenskaper, och dertill äfven sett prof på deras handa-slöjd, så det blir tid att tänka på bröllopp. Dragen derföre bort och sägen dem hvad dag jag har utsatt, att jag så må döma, hvem af eder fäst sig den vänaste bruden.» Härmed voro de äldste prinsarne öfvermåttan väl tillfreds, ty hvar för sig tyckte att hans brud var den yppersta. Men annat var det med den yngste prinsen, han blef mycket bedröfvad när han tänkte på sin lilla råtta, och trodde han sig väl kunna förutse huru

allt detta månde slutas. Likväl sade han ingenting, utan teg. Men när de äldste bröderna märkte hans sorg, begynte de åter med sitt gäckeri, och sade att det nu skulle rönas hvad käresta han hade funnit i skogen. Visst vore det bra, att hon kunde sömma sadel-täcken, men dermed var inte allt. Det kunde väl ändock inträffa, att hon vore ett torpare-barn som ingen ville kännas vid, och som aldrig kunde visa sig bredvid deras egna förnäma prinsessor.

Bröderna togo nu orlof af sin fader, lagade sig till med vapen och annan utrustning såsom de bäst kunde, och drogo bort ifrån kungs-gården. När de så kommit på väg, kastade de sina gull-äplen, och äplena till att löpa före, som prinsarne redo efter. Men allt som de redo ville det aldrig bli slut på de två äldste brödernas gäckeri, än hittade de på ett, än på ett annat, så den yngste prinsen blef just glad när hans gull-äple hoppade inåt skogen; der kunde han åtminstone få vara i fred, om han också var ensam. Prinsarne drogo så åt hvar sin led, likasom tillföre, och de äldste bröderna kommo snart till kungs-gården, hvarest den elaka styfmodern bodde med sina döttrar. Der stannade de, framburo sin faders ärende, och undfägnades såsom prinsessorerna mente bäst, med hafre-kakor och spicke-sill. Men den yngste prinsen red genom skog och mark, så länge dager lyste på himmelen, ända tills han fick se hvar det lilla ljuset tindrade mellan träden. Då steg han af, band sin häst vid en gren, och fann jord-kojan, der han hade sin käresta, den lilla råttan.

Vid han nu öppnade dörren och trädde in, kan man tro der blef en glädje, så det stod högt i tak. Den lilla råttan steg genast upp ifrån sitt högsäte, helsade honom välkommen med många vänliga ord, lät breda hyende på bänken, och gaf prinsen rum vid sin sida. Likaledes ock de små mössen der de sprungo af och an på golfvat; somliga tände upp ljus, så det glimmade i hvar vrå, andra blandade mjöd och vin i präktiga dryckeskar, och åter andra dukade bordet med kostlig mat, så ingen konung kunde ha det bättre. Icke heller glömde man prinsens

gångare, utan mössen buro dit både elfve-gräs och jungfruhalm, och andra fagra örter som vexa om sommaren, och sjelfva kråkan, som eljest såg så högfärdig ut, nickade med sin grå hätta och vippade på stjerten, och hade så mycket, mycket att beställa, på det att allting måtte vara prinsen i lag. När han nu hade ätit och druckit allt hvad honom lysste, satte han sig hos sin lilla käresta och begynte glamma om både ett och annat; likväl var han inte så glad som han eljest plägade. Detta märktes af den lilla råttan, och hon frågade genast hvad det var som låg honom på sinnet. »Jo,» svarade prinsen, »min fader har lagat till bröllopp, och skickat mig hit, för att bedja dig komma på den dag han utsatt. Men nu rädes jag att få stå med skammen, när mina fränder spörja, att jag icke fäst mig någon konunga-dotter, utan bara en liten råtta.» 'Åh,' sade råttan, 'är det inte annat än det, så blir väl någon råd tills den dagen kommer. Var derföre inte ledsen, utan se bara till att inte de stygga kattorna taga mig på vägen, så går allting bra.' Ja, huru hon lade sina ord blef konunga-sonen glad igen, och tänkte hvarken på bröllopp eller fränder, förr än tiden var inne att han skulle vända hem igen till kungsgården.

Som nu bröllopps-dagen kom, hade den gamle konungen låtit tillreda ett öfvermåttan stort gästabud, och bjudit alla förnåma och ätt-stora män i hela sitt rike. Der felades så hvarken mat eller dryck eller annan välplägnad, och var allting anrättadt på det allra yppersta. När nu allt var redo, kommo de begge prinsessorna farande till kungsgården i granna karmar, med stort brudfölje och mycken annan herrlighet, så ingen kunde annat tycka, än att de äldste bröderna skaffat sig förnåma giftermål. Men den yngste prinsens fästemo hördes ännu icke af, ehuru alla väntade blott på henne. Då blef konunga-sonen så till sig af ångest och bedröfvelse, att han icke kunde stadna kvar i bröllopps-salen, utan lopp ideligen ned på borggården, och hvar han fick se några kattor, jagade han dem både kryss och tvärs, ty han räddes att de kunde göra hans lilla råtta något ondt. Slutligen stavnade han vid borga-

grinden, för att se när hans fästemö skulle komma. Vid han nu spejade omkring, blef han varse ett underligt tåg; ty längst borta på gång-stigen kom der farande liksom en liten trä-sko; den var dragen af sex stora råttor, framtill satt en råtta såsom köre-svenn, baktill stodo två andra råttor såsom små-svenner, och inuti trä-skön åkte hans egen lilla käresta tillika med kråkan, hennes tärna. Huru prinsen blef till mods vid allt detta förtäljer icke sagan; likväl lopp han fram, helsade sin käresta välkommen, och gladdes att hon åtminstone icke lidit någon mehn af de stygga kattorna. Tåget skred nu vidare emot kungs-gården, och var prinsen så bedröfvad, att han icke visste sig någon tröst. Men hans sorg byttes snart i glädje; ty rätt som de kommo till borga-grinden, förvandlades trä-skön till den fagraste karm, smidd med gull och silfver både utan och innan, de små råttorna blefvo till sex mjölk-hvita gångare, kråkan förbyttes till en liten näpen tärna, och prinsen slöt i sin famn en konunga-dotter med gull-krona på hufvudet och gull-äple i handen, och så vän, att vänare jungfru väl aldrig kunde ges i verlden.

Nu skall man tro det blef en uppståndelse i bröllops-salen. Ingen hade mer några ögon för de begge äldste konunga-sönerna och deras kärestor, utan alla trängdes bara att få se den yngste prinsen, och tycktes dem att bårdare brudgum och vänare brud aldrig stode att finna. Der blef nu så dömdt, att den yngsta prinsessan var fagrast, likasom hon var den snällaste och den vettigaste, och blef sedan icke mycket taladt hvarken om de äldste prinsarne eller deras fästemör. Dermed fingo de hålla till godo, och var detta icke annat än rätt åt dem. Men drottningens döttrar fingo röna än större harm, och det var när konungen ledde prinsessan i högsätet, och de igenkände att hon inte var någon annan än deras egen styf-syster, som de tillfogat så mycket ondt, ehuru hon aldrig hade brutit något emot dem.

Brölloppet blef nu drucket med stor ståt och mycken gamman, och är derom intet vidare att förtälja, utan sagan återvänder

till konungen som var prinsessans fader. Han vann seger hvar han drog fram i härnad, och lade många länder och folk under sitt välde. När så vintern kom och hafvet frös i sunden, vände han hem igen till sitt eget rike. Som han nu fick spörja, huru den elaka drottningen farit fram medan han var borta, och allt hvad ondt hon hade tillernat sin styf-dotter, blef han öfvermåttan vred, och ställde henne inför rätta, och lät afkunna den domen att hon skulle sitta all sin tid i tornet. Den domen fick hon ock undergå, ehuru prinsessan bad för henne. Sedan lät konungen kalla sin svärson, den unge prinsen, och gaf honom halfva sitt land och rike, och den andra hälften skulle han få när konungen blef död. Sålunda kommo prinsen och hans gemål till stor makt och ära, och lefde sedan många, många år tillsammans i all sämja och kärlek. Men de begge äldste prinsarne och deras afundsjuke prinsessor fingo till straff, att aldrig höra annat än sina fränders lycka. Och så var sagan all.